

Sygn. akt IV KZ 29/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **T. R.**

podejrzanego o popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.

co do którego umorzono postępowanie i zastosowano środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 lipca 2019 r.,

jego zażalenia

na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w T.

z dnia 6 maja 2019 r., sygn. akt III Kzw [...],

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2019 r. do Sądu Okręgowego w T. wpłynęła kasacja obrońcy podejrzanego T. R. od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 marca 2019 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 stycznia 2019 r., o stosowaniu w dalszym ciągu wobec T. R. środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie

psychiatrycznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zespole Opieki Zdrowotnej w J. na oddziale o podstawowym poziomie zabezpieczenia.

Zarządzeniem z dnia 6 maja 2019 r. sędzia Sądu Okręgowego w T. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. odmówił przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł T. R. wskazując na przestępcze działanie Sądów orzekających w przedmiotowej sprawie i żądając odszkodowania w kwocie 13 mln zł za „znęcanie, trucie, bezprawnie i bezpodstawnie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. przedmiotem kasacji może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego oraz prawomocne postanowienie sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k.

W niniejszej sprawie kasacja została wniesiona od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. o stosowaniu – na podstawie art. 204 k.k.w. w zw. z art. 93a § 1 pkt 4 k.k. – w dalszym ciągu wobec T. R. środka zabezpieczającego. Postanowienie Sądu pierwszej instancji było zatem decyzją o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego, a więc w istocie „przedłużeniem stosowania” tego środka a nie jego zastosowaniem.

Przypomnieć należy, że „orzekanie w postępowaniu wykonawczym, na podstawie art. 204 § 1 k.k.w., w przedmiocie dalszego stosowania środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym nie jest orzekaniem o zastosowaniu środka zabezpieczającego. To pozwala przyjąć, że od postanowienia sądu odwoławczego utrzymującego w mocy postanowienie sądu pierwszej instancji o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym, wydanego na podstawie art. 204 § 1 k.k.w., kasacja stronom nie przysługuje” (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2017 r., III KK 384/17, LEX nr 2365172 i z dnia 17 stycznia 2017 r., II KZ 1/17, LEX nr 2188427).

Tym samym, w świetle art. 519 k.p.k., wniesiona kasacja nie mogła zostać przyjęta, gdyż była ona niedopuszczalna z mocy ustawy. Słusznie zatem zaskarżonym zarządzeniem odmówiono jej przyjęcia.

Argumentacja zaprezentowana w zażaleniu wskazuje wyłącznie na to, że jego autor nie rozumie powyższych uwarunkowań albo nie chce przyjąć do wiadomości wiedzy dla profesjonalisty zupełnie elementarnej. Należało ocenić ją zatem jako bezprzedmiotową.

W związku z powyższym, orzeczono jak na wstępie.

a